

have hørt, at jeg netop udtalte, at den Maade, hvorpaa Landet for Tiden er repræsenteret gennem Adelsmænd, efter min Mening er en Fare for, at Freden brydes, og at vi komme ind i krigerske Forviklinger, fordi de fleste Adelsmænd, der sidde som Repræsentanter, efter min Mening ikke have andet at bestille end at spekulere paa, hvordan de skulle faa nye Konflikter stablet paa Benene, saa snart de have faaet afsluttet en.

Den højtærede Minister sagde, at i 1908 blev det fastslaaet, hvor mange nye Gesandter vi skulle have, og at der ingen Grund er til at ændre den Bestemmelse, der er tagen i 1908. Men det er jo netop det, den højtærede Minister her foreslaar. Han foreslaar ud over, hvad der blev vedtaget i 1908, at ansætte endnu en Gesandt. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) vilde i Dag slaa fast, at det i 1908 blev besvaret bekræftende, at det var nødvendigt at faa en Gesandt i Peking. (Ivar Berendsen: Nej.) Jo, det udtalte det ærede Medlem. (Ivar Berendsen: En Gesandt — nej! men at der skulde være en Repræsentation i Peking). Ja vel, men det ærede Medlem kom dog til det Resultat, at vi absolut maatte have en Gesandt i Peking. Men i 1908 blev der slaaet noget ganske andet fast, idet man spurgte Store Nordiske Telegrafelskab, Østasiatisk Kompagni og Asiatisk Handelsselskab samt Kommandør Münter, som i mange Aar har opholdt sig i Kina, om det var nødvendigt at oprette et Gesandtskab i Peking. Herpaa svarede disse Selskaber og Kommandør Münter, og det modtagne Svar gaar ud paa, „at den nuværende Ordning, hvorefter Danmark i Peking repræsenteres af det russiske Gesandtskab, er tilstrækkelig. Intet af Selskaberne ønsker for sit Vedkommende en egen Gesandt, og baade Store Nordiske Telegrafelskab og Kommandør Münter have endog udtrykkelig udtalt en Tvivl om, at Ansættelsen af en saadan vilde betegne et Fremskridt med Hensyn til Hævdelsen af danske Interesser.” Dertil kommer, at det asiatiske Handelsselskab, nu det oversøiske Kompagni, udtaler sig for Ansættelsen af en Handelsattaché. Jeg vil blot fremhæve dette, fordi det viser, at i 1908 var der ikke nogen Stemning for at ansætte en Gesandt i Peking. Nu skulle Forholdene altsaa være ganske anderledes, og det er maaske ogsaa muligt, at Forholdene ovre i Kina have forandret sig saa meget siden 1908, at det nu kan være ønskeligt, at der ansættes en Gesandt derovre. Jeg vil, som jeg tidligere

har fremhævet, heller ikke modsætte mig dette, for saa vidt vi kunne faa den højtærede Udenrigsminister til at gaa med til Bespærelser paa andre Omraader. Den højtærede Minister svarede ikke herpaa, idet han slet ikke kom ind paa den ene Forespørgsel, jeg rettede til ham, om ikke det var muligt, at vi kunde inddrage de Gesandter, vi have i Wien og Rom. I den omtalte Kommissionsbetænkning ere de danske Interesser i Italien ogsaa omtalte, og det hedder derom: „Danmarks Handelsomsætning med Italien er ikke betydelig”. Med Hensyn til Østerrig-Ungarn hedder det: „Danmarks Handelsinteresser i Østerrig-Ungarn ere ikke af stor Betydning”. Altsaa, vi have ikke store Interesser i Østerrig og Italien, og derfor synes jeg, vi kunde komme udover hele dette Spørgsmaal ved at ophæve Gesandtskaberne i Wien og Rom og i Stedet anvende Pengene til denne Gesandt ovre i Østen, hvilket jeg finder vilde være en ganske fornuftig og rimelig Ordning. Den højtærede Udenrigsminister henviste til, at der tidligere havde været en Gesandt i Konstantinopel, som blev lønnet af et Kompagni eller et Aktieselskab eller i alt Fald af et dansk Selskab, og han mente, at det i nogen Grad forsvarede det Forslag, som her er fremsat. Saa vidt jeg forstod den højtærede Udenrigsminister, er det imidlertid meget længe siden, at dette har fundet Sted, og jeg synes slet ikke, det kan tjene som noget Forsvar for det foreliggende Lovforslag. Med Hensyn til, at en Guvernør i Trankebar har været lønnet af et privat Selskab, men dog været statsansat, synes jeg heller ikke, det kan forsvare dette, at Danmark udsender en Gesandt, som jo er den højeste Repræsentant, et Land overhovedet har i et andet Land. At denne Mand skal være lønnet af et privat Selskab, kan slet ikke sammenlignes med de to Tilfælde, den højtærede Udenrigsminister her fremdrog.

Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) vil jeg gerne gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem roste i høj Grad Udenrigsministeriet, fordi det ad diplomatisk Vej havde formaaet den berygtede Trepow til ved Hjælp af russiske Soldater at udføre Skruebrækkerarbejde i Riga; det fandt det ærede Medlem var en særdeles glimrende Bedrift, udført af Udenrigsministeriet. Jeg vil sige, at jeg ikke tror, det er saa glimrende en Bedrift. Saa vidt jeg kender Forholdene rundt omkring i Verden, ere Autoriteterne, baade Udenrigsministre og Indenrigsministre og Politifolk, altid uhyre villige til at komme